ΠΑΤΡΑ: Το καρναβάλι πραγματοποιείται εδώ και 160 χρόνια. Είναι φυσικά επηρεασμένο από τις παραδόσεις και άλλων λαών, αλλά αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα της Ευρώπης. ο πατρινό καρναβάλι περιλαμβάνει τη μεγάλη παρέλαση των καρναβαλιστών, μικρών και μεγάλων, τα μπορμπούλια, το σοκολατοπόλεμο, δεκάδες άρματα, χαρούμενες μελωδίες, βεγγαλικά και φυσικά το κάψιμο του βασιλιά καρνάβαλου την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς.

ΝΑΟΥΣΑ: Ένα έθιμο από τα χρόνια της τουρκοκρατίας αναβιώνει κάθε χρόνο στην περιοχή της Νάουσας. Πρωταγωνιστούν οι «Μπούλες» (άντρες ντυμένοι γυναικεία) και οι «Γενίτσαροι«. Το έθιμο αυτό περιλαμβάνει μεταμφίεση ΜΟΝΟ των νέων ανδρών, μουσικά και χορευτικά δρώμενα. Οι συμμετέχοντες κατεβαίνουν ομαδικά στην πλατεία με τη συνοδεία οργάνων για να χορέψουν. Επίσης φοράνε παραδοσιακές στολές και μάσκες και οι χοροί τους είναι βγαλμένοι από τη λαϊκή παράδοση και ιστορία της περιοχής.

Σοχό Θεσσαλονίκης: Στο Σοχό του νομού Θεσσαλονίκης εμφανίζονται οι Κουδουνοφόροι, κατάλοιπο της διονυσιακής λατρείας. Με τραγόμορφες στολές και κουδούνια σε όλο το σώμα τους, χορεύουν στους δρόμους και τις πλατείες. Γυρίζουν στα σπίτια και τους δρόμους, χτυπούν προκλητικά τα κουδούνια τους, προσφέρουν στους περαστικούς από το ποτό που κρατούν και δέχονται ευχές για καλή χρονιά και σοδειά. Οι εκδηλώσεις της Απόκριας κλείνουν με το έθιμο των μετανοιών. Οι μεγαλύτεροι δίνουν άφεση αμαρτιών στους μικρότερους που με πολύ σεβασμό επισκέπτονται τους μεγαλύτερους, τους φιλούν το χέρι και τους προσφέρουν ένα πορτοκάλι. "

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΥ

Την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς, την Κυριακή την Τυρινή το βράδυ είθισται να καίμε τον Βασιλιά Καρνάβαλο. Με το άναμμα της φωτιάς και το κάψιμο του Καρνάβαλου ξορκίζονται τα πνεύματα και θεωρείται ότι καίγονται τα πάθη, το μίσος, η κακία και η εχθρότητα ανάμεσα στους ανθρώπους. Το άναμμα της φωτιάς κατά την περίοδο της αποκριάς, όπως υποστηρίζει η Λαογραφία, στηρίζεται στη μαγική δύναμη της φωτιάς κι έχει σχέση με τη μετάβαση από τη χειμωνιάτικη στην ανοιξιάτικη περίοδο.

Το Μπαμπούγερα-ΣΕΡΡΕΣ-ΒΑΜΒΑΚΟΦΥΤΟ

Το χωριό διατηρεί και διαδίδει την Ελληνική Παράδοση, που του κληροδότησαν οι πρόγονοι του, ως πολιτισμική παρακαταθήκη. Τα καρναβάλια στο Βαμβακόφυτο έχουν παράδοση εκατοντάδων χρόνων. Φέρουν το όνομα «Μπαμπούγερα», λέξη του τοπικού γλωσσικού ιδιώματος. Ετυμολογώντας τη λέξη βλέπουμε ότι είναι σύνθετη από τις λέξεις μπάμπω (=γιαγιά) και γέροι.

Πρόκειται λοιπόν για μια παραδοσιακή δημόσια παράσταση που παρουσιάζεται στους δρόμους και την κεντρική πλατεία του χωριού.

Οι κάτοικοι είναι ντυμένοι με παλιόρουχα και δέρματα, με μάσκες που τις κάλυπταν επίσης με δέρματα αιγοπροβάτων. Η εμφάνιση αν και τρομακτική, είναι ιδιαίτερα ξεχωριστή και εντυπωσιακή. Από τη μέση τους κρέμονται κουδούνια διαφόρων μεγεθών. Αναπαριστούν και σατιρίζουν πράγματα, επαγγέλματα, άτομα και καταστάσεις που είχαν σχέση με την καθημερινή τους ζωή και την τότε πραγματικότητα.

ΤΣΙΚΝΟΠΕΜΠΤΗ

Η Τσικνοπέμπτη είναι η Πέμπτη της δεύτερης εβδομάδας του Τριωδίου, περίοδος που οι άνθρωποι προετοιμάζονται για την μεγάλη νηστεία της
Σαρακοστής. Η Τσικνοπέμπτη δίνει την ευκαιρία στα νοικοκυριά να καταναλώσουν με εορταστικό και χαρούμενο τρόπο ότι κόκκινο κρέας τους
έχει απομείνει πριν από τη νηστεία της Σαρακοστής. Η λέξη “τσικνοπέμπτη” προέρχεται από την λέξη “τσίκνα” (η μυρωδιά του ψημένου κρέατος) και από την λέξη “Πέμπτη”. Γιορτάζεται άλλωστε την Πέμπτη, 11 ημέρες πριν την Καθαρά Δευτέρα. Είναι μια μέρα προετοιμασίας για την μεγάλη νηστεία της Σαρακοστής πριν από το Πάσχα, μια προετοιμασία που έγκειται στην προσπάθεια να βιώσουμε τις επερχόμενες ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η Τσικνοπέμπτη βρίσκεται στη 2η εβδομάδα της περιόδου που εκκλησιαστικά ονομάζεται Τριώδιο, η οποία αποτελείται από τρεις εβδομάδες πριν εισέλθουμε στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή, δηλαδή την νηστεία πριν από το Πάσχα.

ΓΑΙΤΑΝΑΚΙ

Πλέκοντας κορδέλες στο Γαϊτανάκι!

Από τα πιο γνωστά πανελλαδικά έθιμα, που διατηρούνται αυτούσια ως τις μέρες μας, είναι το γαϊτανάκι. Το γαϊτανάκι είναι ένας χορός που δένει απόλυτα με το χρώμα και το κέφι της απόκριας. Δεκατρία άτομα χρειάζονται γι' αυτόν το χορό. Ο ένας κρατά ένα μεγάλο στύλο στο κέντρο, από την κορυφή του οποίου κρέμονται 12 μακριές κορδέλες, διαφορετικού χρώματος η καθεμιά. Οι κορδέλες αυτές λέγονται γαϊτάνια και δίνουν το όνομά τους στο έθιμο. Οι υπόλοιποι δώδεκα χορευτές κρατούν από ένα γαϊτάνι και χορεύουν σε ζευγάρια. Καθώς κινούνται γύρω από το στύλο, κάθε χορευτής εναλλάσσεται με το ταίρι του κι έτσι πλέκουν τις κορδέλες πάνω του δημιουργώντας χρωματιστούς συνδυασμούς. Όταν πια οι κορδέλες τυλιχτούν στο στύλο και οι χορευτές χορεύουν όλο και πιο κοντά σε αυτόν, τότε ο χορός τελειώνει και το στολισμένο γαϊτανάκι μένει να θυμίζει το αποκριάτικο πνεύμα.